

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**D. Adami Rechenbergi Consensus Orthodoxus Cum Verbo
Dei, libris Symbolicis & probatissimis Theologis gnēsiōs
Lutheranis, inprimis Saxonis antiquis, De Gratiae
Divinae Termino, oppositus Malevolorum ...**

Rechenberg, Adam

Lipsiae, 1701

Animadversio

urn:nbn:de:bsz:31-105727

Loc. de Elect. §. 139. fin. addere: Qui conversionis gratia excidunt, sua culpa excidunt: Deus fidelis est, & dona ejus sunt aucta μέλητα. Manet proinde, quod conversio & perseverantia sint a solius Spiritus S. gratia. Nihilominus, quod quidam vel non convertuntur, vel conversionis gratia vicissim excidunt, ejus rei causa est in hominum contumacia, per quam opus Spiritus S. impediunt atque turbant. Unde laudatus Gerbardus Loc. de Provid. §. 94. Dei desertionem egregie ex Patribus declarat: Theophyl. inquit, super I. Rom. declaravit divinam desertionem exemplo medici, qui propter incorrigibilem & aegroti intemperantiam, a curatione desistit, nec tamen mortis est causa. Chrysostr. Homil. de Adamo & Eva, utitur similitudine ducis, qui videns milites temerario ausu se hostibus objicere, abit & se quasi subtrahit. Theodor. super I. Rom. adhibet exemplum navarchæ, qui cymbam absque rectore ferri sinit.

QUÆST. IV.

Utrum peccator contumax, petulans, protervus, excelsa manu prævaricans & contemnens omnes iteratas conciones pœnitentiæ divinæ gratia penitus excludatur?

Affirmat istud quæsitum D. Rechenbergius in disput. de statu indurat. §. 31. item in disput. de grat. revocatr. §. 33.

Animadversio.

Nuspium quidem verbis in quaestione hac usurpatis usus sum; affirmo tamen illam adhuc cum Theologis nostris γυνώσκω Lutheranis, qui pares hodie in Saxonia non habent. Ita enim post Megalandrum Lutherum supra jam allegatum, v. *Additam meum* I. p. 18. 19. 20. seq. Hülsemannus noster in Breviar. c. XIV. §. 5. *Deus negligentibus & refractariis (actualem collationem do-*

ni

ni perseverandi) ex judicaria voluntate largiri non vult, Matth. XXV. 27. 28. seqq. & 7. Datur propositum Dei seu voluntas reducendi HUNC, NON ILLUM. Quod in Apostatis valet: non eque in nondum illuminatis. Item: Non omnibus autem Apostatis promissis reiterationem luminis petulanter extincti. Rom. XI. 18. 23. Matth. XXI. 43. Ideo dico vobis, quia auferetur a vobis regnum Dei &c. Idem Formula Concord. articul. XI. pag. 808. 811. & pag. 813. Ad eundem modum cum videmus, quod Deus verbum suum alicui regno donat, idem vero alii genti non largitur: Item, quod idipsum ab uno populo aufert, alii vero diutius concedit: NB. quod HIC induratur, excœcatur & in reprobum sensum datur, NB. ILLE vero, qui in eadem culpa haberet, ad Deum convertitur &c. Paulus autem certas metas nobis posuit, quousque progredi liceat. Jubet enim nos in illis, qui pereunt, considerare justum Dei iudicium & pœnas peccatorum Rom. XI. 22. Sunt enim hæc digna peccatis supplicia, si Deus totam aliquam provinciam aut gentem (propter verbi divini contemptum) ita punit, ut hoc ingens malum etiam in ipsorum posteritatem redundet: ut est videre NB. in obstinatis & perditissimis Judæis. Et hoc modo Dominus quarundum provinciarum & NB. personarum pœnis severitatem suam ostendit, ut demonstret, quibus nos omnes malis digni essemus &c. vid. Additam. I. pag. 27. 28. 29. & 30. D. Geierus Comment. in Psal. I. 5. f. 11. Sensus est, eos (impios induratos) non modo NB. in hoc seculo exclusos plane esse a gratia donisque Dei Ecclesiæ militanti promissis; sed in altera demum vita plane separandos eos esse per horrendum illud: discedite maledicti Matth. XXV. & in Psalm. LXIX. 29. Indurati & in sensum reprobum dati, justitiæ coram Deo valentis non debent compotes fieri. Vid. Proposition. oder Vortrag. S. XII.

D. Balth. Meisnerus Comment. in Hof. cap. IV. pag. 464. de divina desertione scribit: Deserit Deus quandoque pios, & deserit impios; sed diverso modo: Pios ad tempus, imponendo crucem, non tamen plane subtrahendo gratiam: impios NB. & induratos in PERPETUUM tradendo Satana, & NB. denegando OMNEM

GRA-

GRATIAM; unde illa desertio a Damasceno l.II. c. 29. vocatur παιδευτική vel CORRECTIVA, hæc δὲ απογναστική vel DESPERATIVA &c. Quid gratiæ ergo penitus induratis hic remaneat, nunc ἀντιλέγοντες ex Sacra Scriptura edisserant, ut quid velint, intelligamus.

D. Franzii verba, quæ obvertuntur allegatæ assertioni tantorum Theologorum non obstant. Quæ enim conversio difficillima & periculosissima est, illa a parte contumacium sæpissime etiam, stylo Scripturæ, est impossibilis, Matth. XIX. 26. Hebr. VI. 4. vid. Epist. ad Rostensch. p. 42. Addit quidem Franzius, de verbo semper talibus relicto: At Hülsemannus comment. in c. V. 24. 25. Jerem. de induratis scribit: Nec ulla verbi divini tractatio apud homines peccatis immersos amplius valet, Proverb. XXIII. 34. 35. Induratis Judæis etiam Dei verbum audire dabatur, Job. XII. 39. seq. & tamen ob excœcationem credere non poterant. v. Matth. XIII. 13. sqq. Quin Deus sæpe etiam induratos subtractione verbi punit, & candelabrum suum de loco movet, ut supra ex Form. Concord. artic. XI. p. 818. probatum est.

QUÆST. V.

Utrum peccatores in Spiritum S. ob Dei decretum, utrum vero ab eventu inconvertibiles sint?

Affirmat (Compiler ait) prius Rechenbergius, im deutlichen Vortrag §. 34. Die Sünde wider den Heil. Geist kan nach Gottes vorhergehenden definitiv-Sentenz nicht vergeben werden.

Animadversio.

UT Sophistice hic Compiler quæsit, meaque verba maligne pervertit; ita se doctrinam de nominato peccato, ex orthodoxis nondum didicisse prodit Hülsemannum ego secutus, scripse-